

ПИЯНСТВОТО НА ПОЛОВИН НАРОД

• Шоуто в България приключи
• Предстои зрелищен спектакъл

Валерия ВЕЛЕВА

На 4 април 2021-а Слави Трифонов слезе от артистичната сцена, където триумфираше под аплаузите на възторжената публика повече от 30 години, за да се качи на политическата сцена, където аплаузи почти няма. Стремехът му най-после "да натрие носа" на всички политици, които осмиваше с убийствен сарказъм в скечовете си, доби политически очертания.

Шоуменът успя да "продже" успешно на 562 000 българи "фабриката си за мечти" и те го катапултираха на политическия връх. Сега вместо за скечове, възрожденски песни, гневни статуси във Фейсбук и заклинания, шоуменът-политик Слави Трифонов трябва да мисли как да състави правителство, как да си уреди парламентарно мнозинство, как да пише законопроекта, как да взема икономически решения, как да излезе на международната сцена, където го чакат политически акули.

Пиянството на половин милион българи.

Защо Слави спечели?

Защото политиките на прехода се самозабравиха в арогантността, самоизтъкването, злобата, агресията и противопоставянето, което отврати обикновените хора. Защото превърнаха политиката в шоу, властта - в далавера, защото в парламента щяха лакеи и търгаши, а не законотворци. Защото захвърлиха достойнството си и сринаха авторитета на държавата.

На стр. 2

ВИДОВДЕН Е НЕИЗБЕЖЕН

На стр. 6

Валентин Вацев пред „Нова Зора“, в разговор с Петър Волгин в предаването на БНР „12+3“, (5.4.2021 г.)

ДЕН ПЪРВИ НА ЕДНА ОЧАКВАНА ПОЛИТИЧЕСКА КАТАСТРОФА

П.В.: Г-н Вацев, имаше ли нещо, което особено силно да ви изненада от тези изборни резултати?

В.В.: Не. Имаше изненади, но чак особено силни изненади нямаше. В края на краищата в политиката винаги става това, което може да стане и не става това, което не може да стане. Аз обаче бих започнал с крачка малко назад и встрани. Българските политолози и българските политически анализатори са изпаднали в ненужен технологизъм. Така те виждат вторичните и маловажни неща, но са далеч от шанса да направят реалното историческо обобщение. Аз смятам че трябва да се каже например, че днес е първият ден на следващия политически цикъл. Тъй като вчерашният ден беше последният ден на 30-годишния политически цикъл, който започна в Бълга-

Петър ВОЛГИН

рия пролетта на 1990 г., а вечерта завърши.

П.В.: Чак толкова ли виждате променен политически пейзаж? Все пак да не забравяме, че партията, която управлява повече от 10 години, продължава да бъде първа политическа сила. Това едва ли е факт, че има такава голяма

Валентин ВАЦЕВ

промяна?

В.В.: Въпреки това аз продължавам да твърдя, че завърши цял политически цикъл с катастрофа на досегашната политическа система. Първо: Партията на българското чиновничество повече няма техническа, логическа и законна възможност да управлява под

името ГЕРБ, както досега управляваше. Второ: Набедената за пълна опозиционност партия БСП преживя катастрофа поради две причини: първата причина е, че тя се превърна в бойно поле между „Свидетелите на Станишев“ и „Корнелистите от седмия ден“. Партия, на която елита е разцепен, не може да побеждава! Втората по-сериозна причина за катастрофата на БСП, за нейната трета политическа позиция е фактът, че те не използват времето след последния конгрес, за да направят действителна политическа промяна. Истината е, че многобройните български социалисти по право не членуват в БСП. Така не се печели. България е пъл-

на със социалисти, които отказват да членуват в БСП и се обиждат от самото предположение че са там.

П.В.: Може би не припознават БСП като истинска социалистическа или лява такава партия?

В.В.: Разбира се. БСП не може да извоюва своята собствена социалистическа идентичност и й е напълно заслужено третото място в новата българска политическа система. Трето: Партията на баланса и опосредняването ДПС не съумя да удържи досегашните си позиции. ДПС вече няма да бъде нито балансатор, нито уравновесяваща балансирана сила в българския парламент.

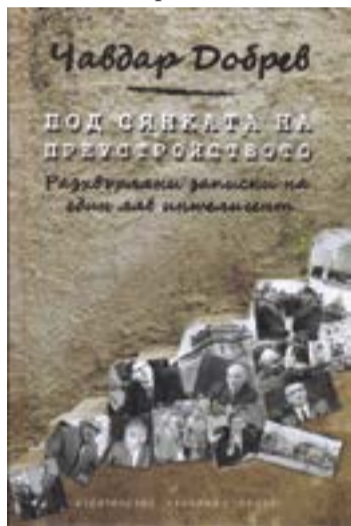
На стр. 2

ISSN 1310-8492

ЛЕТОПИСЕЦ НА ДНЕСНОТО ВРЕМЕ

Прочетох книгата на Чавдар Добрев – „Под сянката на преустройството“, с голямо внимание. Тя ми допадна, защото в нея открих много допирни точки с моята ценностна система, с моя мироглед. Вглеждах се във всеки ред и се мъчех да разчета шифъра на житейския път на автора. Накрая реших, че не мога да мълча и написах това, което мисля и, което, струва ми се, би било откровение и за много други наши съвременници, както бе и за мен срещата ми с тази

книга. Най-напред трябва да подчертая, че я възприех като един честен и обективен разговор, „без маска и без грим“, на автора, със себе си, и за отминалото време. Допадна ми разкрепостеното мислене на Чавдар Добрев, обръщането му към човека, нетърпимостта му към догматизма и сектанщината. На стр. 46 той е записал своето верую и критериите, които ще следва: „не монумента, а човека, който е раним, с неоткрити пластове на личните му драми“. Самокритична е преценката му към преживяното. Еволюцията в жизнения му път и непокътната му убеденост в социализма, както и необходимостта от обновлението му в бъдещите хоризонти на неговото развитие. Книгата е ретроспективен разказ за житейското помъдряване на автора и неговото професионално израстване. Сполучил е. Поздравявам го!

Впечатлен съм, че в оценките за преживяното, Чавдар Добрев, не е краен, няма изсилвания и най-вече запазва позитивния и толерантен тон на своите размисления. Анализът му е обективен и хладнокръвен. Бих отличил факта, че остро се противопоставя на унификацията, наслоила се в обществено-политическото ни битие по времето на т.нар. реален социализъм. Той не скри-

Георги ЗАХАРИЕВ

ва отвращението си от превръщането на марксизма в талмуд, възмущава го „уродливото цитатничество на „Марксталимудизма“. Тази позиция много ми допадна, защото разсъблича до голо едно от най-характерните злокачествени образувания в социалистическия ни идеал.

Ще отбележа, че съм впечатлен от умението на автора, сполучливо да портретува театралните и културните творци. Отделил е и внимание на знакови политици. Това потвърждава таланта и извисеността на неговия професионализъм.

Без да съм изчерпателен ще се спра на някои моменти от неговото политическо верую, отразено в книгата му „Под сянката на преустройството“.

Русофилските чувства на Чавдар Добрев не са никаква тайна, особено след задълбочената им разработка в том Първи и Втори на „Руската Идея“. Такава широта на познанието за това напълно естествено и непринудено чувство в българската душевност не съм срещал при други автори. Но и в новата му книга още по-ярко е открояна топлотата на автора към братския руски народ и

великата славянска православна държава. На страница 54 той подчертава, че Русия „предопределя Световната Съдба“. И така формулирана тази истина също е откритие на Чавдар Добрев.

Споделям и оценките му за епохата на Сталинизма, за „Хрущовото размразяване“ и за перестройката на Горбачов. Съгласен съм с оценката му, че „Сталин не е безгрешен и не е полубог“. Не мога обаче да не се съглася с мнението на научния му ръководител в Академията за обществени науки и социално управление при ЦК на КПСС (бившата червена професура), професор Борис Рюриков, че „Сталиновата епоха не бива безогледно да се отрича“. Според мен, недопустимо е, както от историческа гледна точка, така и в чисто морален план, да се зачеркват големите заслуги на Йосиф Висарионович в изграждането на СССР, в извеждането на държавата до втора по мощ икономика в света, след САЩ. Още повече, че всичко това бе постигнато в условията на **непрестанно обсадно положение със силите на целия капиталистически свят**. Дори непримиримият антикомунист Уилсън Чърчил признава, че „голямо щастие за Русия бе, в ония тежки изпитания, тя да бъде ръководена от гениалния и непоколебим пълководец – Йосиф Висарионович Сталин. Той беше изтъкната личност, - пише антикому-

04.02.1997 г. Николай Добрев, в присъствието на Георги Първанов, връща мандата на президента Петър Стоянов.

нистът Чърчил, - импонираща на нашето жестоко време, през периода, в който протичаше неговият живот. Сталин бе човек, с необикновена енер-

ПРИСЪДА

Веселин ХАНЧЕВ

За да живея,
трябва непрестанно
по нещо да умира в мен самия.

Осъждам ви на смърт
чрез неприязън
приятелства,
в бедата уязвими,
познанства,
край душата ми събрани,
неканени на нейната трапеза.

Осъждам ви на смърт
чрез равнодушие,
измамни
и примамливи желания,
създадени от мен
големи робства
пред малки хора
и пред малки цели.

Осъждам ви на смърт
чрез недоверие,
лъжи,
в които вярвам доверчиво,
слънца от станиол,
които вземам
за истински слънца на хоризонта.

Осъждам ви на смърт,
за да живея.

гия, ерудиция и несломима сила, рязък, твърд, безпоощаден, както в работата, така и в разговорите, на които аз, школуваният в Английския Парламент политик, не можех да проти-

Не бива, според мен, да бъдат омаловажавани и премълчавани заслугите му за победите на Съветските народи над фашистка Германия. На това изкривяване на историята, на нейното грубо фалшифициране дължим и много от причините за обезсилване на социалистическия идеал.

Неслучайно руският дисидент и учен Владимир Зиновиев, сам непримирим критик на съветската действителност, определя като най-видни исторически личности трима руски държавници: Иван Грозни, Петър Първи и Сталин. Заключение, което прави писателят Владимир Карпов за Сталин в споменатата книга „Генералиссимус“, е: „Да, имало е култ към личността, но и личност е имало“.

Напълно съм съгласен със свидетелството на автора, че „отношението на обикновените руснаци към Хрущов е насмешливо, снизходително, че той е разгащен примитив, по провинциално, арогантен, и пр., и пр.“. И се налага отново да цитирам Чърчил, но този път вече за Хрущов: „За мое съжаление, сега има човек, който направи хиляди по-големи загуби на Съветската страна, от мен. Този човек е Хрущов. Нека му ръкопляскаме“.

На стр. 11

* (цитатът, в съкратен вид, е взет от книгата – „Генералиссимус“ на руския писател – Владимир Карпов).